

ביקורת

מה לא יעשה חתול בשביל בורקס

מאת: [ענת מוניץ](#)

החתול במגפיים (תמונת יח'צ')

ההפקה המקסימה והשנונה של תיאטרון גבעתיים "החתול במגפיים" התגלתה גם כאקטואלית במיוחד עבור דנה וענת

יומיים לפני שהלכנו, דנה ואני, להצגה "החתול במגפיים" קרה מקרה משונה. החתול שלנו מיקרו, עם הזיק הערמומי בעיניים, מת. כלומר, כל הסימנים העידו על זה. זה היה בערב, הרחוב היה חשוך, והוא שכב שם בלי רוח חיים. אחרי ההלם והבכי לקחנו אותו, עטוף בסדין, וערכנו לו טקס אשכבה מכובד - קברנו אותו בחצר, נשאנו הספדים והדלקנו נר לעילוי נשמתו (אחת מהתשע, בכל אופן). ואז, פתאום, כמו מתוך ערפילי הזיה, ראינו את מיקרו, חי, נושם ומקרטע לעברנו באדנות של מאפיונר שבע קרבות. מרוב אושר האכלנו אותו מייד במעדן האהוב עליו (גפילטע פיש), והאנדרטה בחצר הפכה ל"קבר החתול האלמוני". יומיים אחר כך הלכנו לתיאטרון גבעתיים לצפות ב"חתול במגפיים".

בשתי מילים – הצגה מקסימה! ביתר פירוט – היא חינונית, מצחיקה, מרעננת, שנונה ולא מתיילדת. הסיפור, על פי המעשייה האירופאית הידועה, אינו מסובך: החתול (רפאל ארן המצוין) רעב. הוא מוכן לעשות הכול כדי לאכול (ואפילו להתחזות למת ולקום לתחייה). מהר מאוד הוא מבין שהמקצוע המשתלם ביותר הוא תיווך, או במקרה הספציפי של הסיפור, שדכנות.

כל הדמויות בהצגה מחפשות את השידוך המושלם. במיוחד הנסיכה רוזה מרציפן (ליאת אזר שבלטה כבר בהצגה "תינוקות מעופפים"). היא כל כך מיואשת שכבר לא אכפת לה איך הוא ייראה (בתנאי שתהיה לו בטן שטוחה ובלורית מתוחה), מה הייחוס שלו (בתנאי שיהיה נסיך עם כתר וראש) ומצב הנדל"ן (כדאי כמובן שיבוא עם ארמון) העיקר – שתהיה אהבה. למרות שהחתול חושב שאהבה היא אוכל רק למחשבה, הוא נועל את מגפיו, מגייס את חכמת הרחוב שלו, ומתחיל לעבוד: הוא מנצל את האגו השברירי של המכשף שנדחה על ידי הנסיכה (מסריח לו מהפה), עוזר לבן הטוחן העני להתחזות לרוזן ולכבוש את לבה וארנקת המלכותיים, ומתקרב, צעד מחושב אחר צעד, אל הסעודה המיוחלת.

למרות ש"החתול במגפיים" היא הצגה מבריקה מכל הבחינות - בימוי, משחק (מעולה), מוזיקה, כוריאוגרפיה, תלבושות ותאורה - קסמה האמיתי נובע מן הטקסט (עדי לויתן על הכתיבה והבימוי). היא רצופה בדיחות שונות והתייחסויות אירוניות ורלוונטיות לתרבות הישראלית של המאה ה-21 (רובן בוודאי הולך לאיבוד על הקהל הצעיר, אבל לקהל הבוגר יותר הן פשוט תענוג) - החתול מתייחס לאוכל כ"תרופה לכאבי הנשמה", הנסיכה עורכת את הקרב על לבה כמנחת שעשועון בערוץ 2, ובן הטוחן מתרץ את האנאלפביתיות שלו בכך ש"הייתה שביטה באותו יום".

בסופו של דבר הכול בא על מקומו בשלום. המכשף מבין שנשמתו התאומה צריכה להיות "יפה, אופה ובעיקר מכשפה", בן הטוחן מעז לחשוף את זהותו האמיתית בפני הוד מרציפניותה, הנסיכה מתעלה על תפיסת עולמה השטחית ומגלה שהדבר הכי חשוב בחיים הוא אהבה, והחתול מוזמן לחתונה ומכלה כמויות ענק של בורקס גבינה.

דנה מאוד התפעלה מההצגה. היא חשבה שהחתול שר מאוד יפה, שהמגפיים שלו היו מאוד אדומות, ושהשמלה של הנסיכה הייתה מקסימה. בעניין המסר של ההצגה, לעומת זאת, הסתבר שהיא מצדדת דווקא בעמדתו של החתול: "אהבה, אהבה, אני שונאת אהבה! אני רעבה, אולי תקני לי גלידה?"

כתיבה ובימוי: עדי לויתן. שחקנים: דורון בן דוד, ליאת אזר, ערן בן צבי, רפאל אזרן. תנועה: אפרת קדם. מוזיקה: יפתח פרת. תפאורה: דני בילינסון. תאורה: אורי רובינשטיין. עיצוב תלבושות ומסכות: ליאת רייכנברג-אורון. ניהול הפקה: חיים וידר. לגילאי 3-8 ולכל המשפחה.

תאריך יצירה: 22/01/2008